

Sygn. akt V CZ 60/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Strus

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Centrum [...] Spółki

Akcyjnej w K.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2007 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 lutego 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2007 r. Sąd Apelacyjny z powołaniem na treść art. 130² § 3 k.p.c. i jego wykładnię dokonaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z 22 listopada 2006 r. (III CZP 83/06, Wokanda 2006/12/12), odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez pozwaną Gminę P. od wyroku tego Sądu z dnia 3 października 2006 r. Sąd II instancji uznał, że pozwana nie opłaciła właściwie skargi, ponieważ końcówka opłaty nie została zaokrąglona do pełnego złotego, czego wymaga art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Pozwana zażaliła się na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie. Zarzuciła naruszenie art. 130² § 3 i § 5 k.p.c. przez ich niewłaściwe, nazbyt restrykcyjne zastosowanie w sytuacji, kiedy niedopłata wynosiła 35 gr. Podniosła, że jej pełnomocnik przebywał w szpitalu i nie miał wpływu na dokonanie opłaty, że wartość przedmiotu zaskarżenia budziła wątpliwości, a uchwała, na którą powołał się Sąd II instancji, dotyczyła apelacji, a nie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie interpretacji art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i skutków uiszczenia przez pełnomocnika, wnoszącego środek odwoławczy, opłaty obliczonej bez zaokrąglenia jej końcówki w górę do pełnego złotego, było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w powołanej przez Sąd Apelacyjny uchwale z 22 listopada 2006 r. (III CZP 83/06). Stanowisko zajęte w tej uchwale, akcentuje fakt, że przewidziane w art. 21 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uzupełnienie opłaty jest ustawowym, obligatoryjnym świadczeniem publicznoprawnym, nałożonym w sposób zgodny z wymaganiami art. 84 Konstytucji, które musi respektować strona zobowiązana oraz sąd, jako organ stosujący prawo, a więc także jest opłatą sądową.

Opłata uiszczona bez wymaganego zaokrąglenia do pełnego złotego w górę nie jest opłatą należytą i w sytuacji, kiedy dotyczy pisma wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, podlega sankcjom

przewidzianym w przepisach art. 130² § 1 – 3 k.p.c. W wypadku, kiedy niewłaściwie została opłacona skarga kasacyjna zastosowanie znajduje sankcja przewidziana w art. 130² § 3 k.p.c., co oznacza obowiązek jej odrzucenia przez sąd. Wbrew stanowisku skarżącego przepisy nie różnicują skutków niewłaściwego opłacenia apelacji, od takiego samego uchybienia dotyczącego skargi kasacyjnej, zatem zarzuty oparte na założeniu, że niezaokrąglenie opłaty od skargi kasacyjnej powinno być traktowane łagodniej, są chybione.

Skarżący podnosił również niewspółmierność sankcji przewidzianej w art. 130² § 3 k.p.c. w stosunku do rozmiaru uchybienia. Także jednak w tym zakresie podzielić należy stanowisko wyrażone w przywołanej wcześniej uchwale z 22 listopada 2006 r., że rygory procesowe przewidziane na wypadek nieopłacenia lub nienależytego opłacenia środka odwoławczego przez profesjonalnego pełnomocnika są konsekwencją wprowadzenia przez ustawodawcę z dniem 2 marca 2006 r. zasady samoobliczania i samoopłacania kosztów sądowych przez profesjonalistów. Zaś uiszczenie opłaty w wysokości niższej niż należna nie stanowi wypełnienia fiskalnego obowiązku wobec Skarbu Państwa. Przyjęcie stanowiska pozwanej, że obowiązek opłacenia pisma procesowego zostaje spełniony również przy niewielkiej niedopłacie nie znajduje podstawy prawnej i prowadziłyby do chaosu.

Argumenty skarżącej, że wartość przedmiotu zaskarżenia budziła wątpliwości Sądu, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem ostatecznie Sąd Apelacyjny przyjął za prawidłową wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną przez pozwaną, od której pozwana powinna była prawidłowo obliczyć opłatę stosunkową. Obowiązek wezwania pełnomocnika przez sąd do uiszczenia dopłaty powstaje jedynie wówczas, kiedy obowiązek uiszczenia opłaty stosunkowej powstał na skutek sprawdzenia przez ten sąd wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 130² § 5 k.p.c.), a zatem – kiedy sąd określił wyższą wartość niż wskazana przez stronę.

Dla oceny prawidłowości uiszczonej opłaty nie są też istotne takie okoliczności, jak stan zdrowia pełnomocnika pozwanej i możliwość dopilnowania przez niego sposobu obliczenia opłaty. Te fakty, jeżeli strona uważa je za niezawinioną przez siebie przyczynę nieuiszczenia prawidłowej opłaty, mogłyby ewentualnie

stanowić uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów, skoro nie budzi wątpliwości, że wniesiona przez radcę prawnego skarga kasacyjna nie została należycie opłacona opłatą stosunkową od wskazanej w niej wartości przedmiotu zaskarżenia, odrzucenie tej skargi przez Sąd Apelacyjny było prawidłowe. Zażalenie pozwanej należało zatem oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.